

nud tähhele panna, ei kanna ma teist riet,
kui sedda, et mo wennad ei saaks us-
kuda, et ma ennast ülleni nendest arwan.

Kui nad ollid laualt üllestouenuud, wiis
Kuberneri Praua tedda laht: afnatte ette,
et keit rahwas tedda pididi näggema — ja
selle hulga seas, mis afna al tedda wata-
mas oli, seisid ka üks temma wendadest,
kes Mekrutiis olli sanud. Tedda kuisus ta
ennese jure, näitid temmale sedda tosi, mis
Keisri Praua temmale jo enne, ning ka
sedd a outükki, mis Keisri Herra nüüd temmale
annud; kinkis talle ühhe hõbbe wanna taatri,
ja andis temmale süddamelikkut õppetust tee
peäle.

Nüüd Kubneri Praua andis selle Kõs-
trile middagi ka ennese mälestusfeks, ja
selle peäle jättis ta Kubneri Herrale ja
keige seitsile Summalaga — ningläks ühüd,
linna rahwast waatma, kes tedda iggäüks
wägga armsaste wasto wotsid. Ka tah-
tis ta selle Kirwiko õppetaja jure minna, kes

lohhe, kui se jut seft, mis ta merrehädda-
liste ole teinud, temma pole sai, temma
heaks rahha olli korjand, ja sedda temma
kätte saanud; agga sesamma ei elland mit-
te seal tiinas. Üks tannalik meel näitid
iggapäiddi selle Priiso süddant tõstwad; seft
kui ta koro sai, on ta nende wie mehhet,
kes keigeesitels temmaga wierre peale läksid,
et nad küs ei julgend, ennani kui üksford
temmaga minna, ommeti kaks jadda rubla
annud.

Õ p p e t u s.

Mitto maggad muldas, kelle waggadust
ei ükski wotnud tähhele panna. Mitto kan-
natas, digust noudes, wiuha ja waewa —
andis mittokord ommast polest sutäiest pole
weel ärra, ja temma sängi ümber ei nutta
ükski. Agga kui iggal waggal temma wag-
dusje külw jo siin wiha kannaks, mis kis